

Şiir alayı

Şiir dergisi

YETMİŞ BEŞ TL

SAYI: 2 MART -NİSAN 2025

*"şaşkına dönmüş, bıçare kalemleriz biz,
küçük makas ve acı çeken bıçak"*
Guido Cavalcanti

BARIŞ ERDOĞAN'
HÜSEYİN PEKER'
MURAT ARSU'
DİLEK BAYRAM'
HASAN ÇELİKKOL'
CEMAL KARSAVRAN'
YALÇIN ÜLKER'
FURKAN YAVAN'
SÜREYYA EREN'
ECE ERSOY'
FAHRİ KAPLAN'
ERÇAĞ AKARCA'
TAN DOĞAN'
ÖMER YILDIZ'
BAYRAM KAÇUK'
CENGİZ YILMAZ'
GONCA DOLU'
İBRAHİM TİĞ'
SEVDA ALTINKAYA'
UMUT YALIM'
İLHAN KEMAL'
HAKAN PEKDEMİR'
MURAT HALICI'
KAPLAN'
HÜSNÜ DURAN'
ESRANUR ÜNLÜ KAYA'
PAKİZE GÜVENÇ'
ÇINAR'
SELMAN ÇELİK'
FERHAT NİTİN'
FAHRİ ALPYÜRÜR'
HASAN ULAŞ '
YAZI
YENER ÇETİN'
ADNAN ALTUNDAĞ'
ÇEVİRİ
FRANTİŞEK HRUŠKA'
ÇEV: KATERİNA AYDIN'

Şiir alayı

Şiir Alayı Dergisi

İki ayda bir yayımlanır.

Yayın Türü

Edebiyat

Genel Yayın Yönetmeni

Ferhat Nitin

Adnan Altundağ

Editör

Ferhat Nitin

Son Okuma

Selman Çelik

Adnan Altundağ

Dizgi & Tasarım

İbrahim Tekpınar

İletişim

siiralayi@gmail.com

Sosyal Medya

twitter: @AlayiSiir / instagram: siir.alayi

(Dergiye e-posta adresi yolu ile yazı gönderilir. Gönderilen yazı ve şiirler basılsın veya basılmasın iade edilmez. Danışma ve Yayın Kurulu dergiye alınacak yazılarda gerekli gördüğü düzeltmeleri yapabilir. Şiir Alayı Dergisi'nde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.)

ÇEVİRİ

FRANTIŠEK HRUŠKA'-ÇEV.: KATERİNA AYDIN:.....5

ŞİİR

BARIŞ ERDOĞAN:.....	7
HASAN ÇELİKKOL:.....	8
YALÇIN ÜLKER:.....	9
HÜSEYİN PEKER:	10
CEMAL KARSAVRAN:.....	11
FURKAN YAVAN:.....	12
SÜREYYA EREN:.....	13
ECE ERSOY:.....	14
ÇINAR:.....	15
ERÇAĞ AKARCA:.....	16
TAN DOĞAN:.....	17
ÖMER YILDIZ:.....	18
BAYRAM KAÇUK:.....	19

YAZI

ADNAN ALTUNDAĞ:20

ŞİİR

İLHAN KEMAL:.....	22
CENGİZ YILMAZ:.....	23
GONCA DOLU:.....	24
İBRAHİM TIĞ:.....	25
SEVDA ALTINKAYA:.....	26
HAKAN PEKDEMİR:.....	27
KAPLAN:.....	28
MURAT HALICI:.....	29
FEHAT NİTİN:.....	30
HÜSNÜ DURAN:.....	31
FAHRİ KAPLAN:.....	32
ESRANUR ÜNLÜ KAYA:.....	33

İNCELEME

YENER ÇETİN:.....34

ŞİİR

PAKİZE GÜVENÇ:.....	36
HASAN ULAŞ:.....	37
FAHRİ ALP YÜRÜR:.....	38
DİLEK BAYRAM:.....	39
MURAT ARSU:.....	40
UMUT YALIM:	41
SELMAN ÇELİK:	42

***/ FRANTIŐEK HRUŐKA/**

Divane diye çağırdı
Aristoteles PuŐkin'i
Her topluluk krizde olduğunu sanıp
Yanıldığını umuyor

Mermer atlar
Yığına yaslanıp
ŐiŐeden votka içerken
Buz kesip dűŐműŐ melekler

Őnlerinden bir kuzgun
Belki geçip gitmiş ya da konmuŐ

Her Şey çok iyi
Ortada hiç bir Şey yok

Sadece ay
Yıldızlar
Deniz
Ađaçlar

Her Şey çok iyi
Ortada hiç bir Şey yok iken

Sadece yıldızlar
Ay
Deniz
Ađaçlar
Bir de bir spor-bar
Birkaç da Hırvat
Juventus'un penaltısını
VermemiŐler

.....

Bunlar söylenebilir
Gelecek için

Sibirya'da mamutların nesli tükenmiş
Fas arıları Arap körfezinden uçup gitmiş
Somali sınırlarını kaybetmiş
KFC yedi milyar ölü tavuk satmış

Rembrandt'ın Gece Devriyesi
Hep aynı, belki biraz solmuş
Sadece belki renkleri, tabi yine de
Güncelliğini kaybetmiş

(Převážná Doba adlı kitabından)

ÇEVİREN: KATERİNA AYDIN

ŞİFRE ÜŞÜR ŞİİR ÇİNGİLANIR/ BARIŞ ERDOĞAN

nevruzda paslanırken suyun gümüş anahtarı
şifre üşür, şiir çingilanır, kuşta tedirginlik başlar
anlamda sığ bir susuzluk almış başını gider
bulutlar pek uçarı, rüzgâr hınzır mı hınzır
süt kokan ağızda oyalanıp dururum
kaç yıla, kaç aya, kaç güne, unuttum inan
belki zamansızlığıydı kahrım

ağzı kırlangıç yuvası kadın, gönül hamağım
şiiri, güneşi ve seni saklıyorum umutsuzluğuma
sende bulutlanmaya geldim yağmur önü
alnında babil'de aritmetikten bir kule
nasıl seveyim seni, kırlangıç gibi çırpındıkça
yağmurcuk kuşlarının tünediği gecelerde
belki milyon kez başkaldırıydım

de ki bir aynadan geçip gidiyorum
yarı ceylan yavrusu, belki hayali mecnun
de ki zehrin öldüreni hangisi, kulağıma fısılda
boş bir kalp, atmayan bir nabız, kansızlık
saklan, leyla demedikçe çıkma ortaya
leyla, leylaa, leylaaa

BU KADAR DEDİ İÇİMDE BEN OLAN RÜYA/ HASAN ÇELİKKOL

Doğdum ve yaşadım, günler yağmur damlaları kadar çok
Kelimeler kaybolunca anladım
Sonra boşlukta izler silindi, bulutlar dağıldı
Mavi giysili bir çocuk geldi yanıma

Araf;
Beklerken çok düşündüm çocukluğumu
Hep ekşi elmalar geldi gözlerimin önüne çalıp da yediğim
Güldüm, sonra da korktum, sırası mıydı gülmenin hem de
Araf'ın arkasında beni bekleyen sırların açığa çıkacağı gün

Cehennem;
Yazmak istemiyorum hiç, baktım da gördüm kapısından
Kanlı bir nehir, öyle çok ki ah eden
Çılgık çılgığa ağlayan kirli nefesler verilirken
Yana yana öğreniyorlar bedeli ne kötülüklerinin

Cennet;
İsmi olmayan kahramanlar karşıladı beni, haliyle çok sevindim
Belli ki yeşil sayılar düzenlemiş burayı
Keşke kalabilsem dedim daha çok baktıkça kapısından içeri
Keşke daha çok sevseydim de bulsaydım dedim iyiliklerin yolunu

Güneşin ateşi değdi yanağıma, uyandım içinde ben olan rüyadan
Bir el fısıldadı, bu kadar dedi unut kitaplarda yazılanları
Doğdun ve yaşadın
Bak gökyüzüne gerçek ne anlarsın

Araf'ın ötesi düşmüş, deliliğim kayboldu birdenbire
O an mavilikleri öpmek istedim

ERKEĞİN HÜZÜNÜ DAĞILIYOR/ YALÇIN ÜLKER

Döktürüp her defasında yüzünü tunçtan
Dikkatlere ve ağıtlara yakalanmadan
Atlar bulunmalı derhal suvaracak
Bir türküyü ıslıkla serbest bırakmanın
gönencinde
Belki bu kaskatı şey dağılacak

Çamura batmış siperlerden
Hal hatır soran mektuplar yazılacak
Gidilecek bir güz tarlası belki
Elleri arkada kavuşturup
Kırağının gözyaşına hoyrat benzerliği kadar
Issızda utanılacak

Ya da acımasız şakalara maruz kalmak
Tütün kokusu sinmiş masalarda
Kız kardeşlere eğreti çocuk olmak
Huysuz ama ağlamaksız
İnşaat malzemesi sormak aktarlarda
Yakası açılmadık
Küfür belki

Bitmek üzere bir demlik çay
Büyük savaşın Atlantik'inde gece yarısı
Bir denizaltı su yüzüne çıkacak

FİYONK/ HÜSEYİN PEKER

hepimize delirme imkânı verir
şu gölgesiz, mevsimsiz hayat
kestiğimiz çiçekleri sevme imkânı verir
kıvrılmış bir köpek yavrusu gibiyim yeryüzünde
ey hazırlıksız kalp
ey üstümüzdeki koku
biz ölürken göçüp giden
ya da daralmadan önce
size uzattığım son dikey bahçe

işlemeli duvaklar istemiştım
sepetle erik, iki bağ maydanoz
boncuktan renklere yasak getirdiniz bana
fırtınaya neden yoktu oysa
zorla kazandık mum yanmadı
sıfırdan başladık sevişmeye
sönerek gidişini vurguladı
sahte gramofonda uzun konuşmalar

ben terk edilmiş bir usançtım
daha ağır işkence yok aramızda
bardağın yeri alnımın ortası değil
vurduğunuz ben değil, kırgınlıkların ötesi
altın tepside sunulan fırsattı
bıçak darbeleriyle delik deşik

biraz ateşim var
eski defterleri açmayalım şimdi
ponponlara fiyonk atmakta geciktik

İSTANBUL İÇİMDE DANS EDİYOR/ CEMAL KARSAVRAN

Esmerdi gece sırlarıyla
Ruhumu mest ederken
İzzeti nefsinden sundu halini
Naif bir güzellikle karşılandım
Ezberim bozuldu kan/dım

Emsali bulunmaz nadide çiçek
Mavilerin ortasından nazar boncuğu
Nakaratı bozuk şiirimde
Tikleri istemsiz atan yürek
Enginlerinde kaybolduğum tuzak

Es deli ruhum es delice
Meridyenimde çıplak bir yıldız
İstiridye çatlağından doğan
Cirit atar nefsin doruğunda
Eşkin yürür nazende

Ebeleniyorum yaşama onunla
Metanetsiz ve de umarsızca
Akıyor damarlarımda ince bir sızı
Nedensiz uyku kussada gece
Ebedi mutluluklar gözlerimde/yüzümde

Eksik yanım tamamlanıyor
Malum baharlara vurgun
Bir çocuk eğleniyor umarsızca
Nur saçıyor gecelerime sevgi
İstanbul içimde dans ediyor

MİTHRAS'IN EN BÜYÜK GİZİ: NEDAMET/ FURKAN YAVAN

ölüm gelir doğumun ardından
mithras'ın çaresizliğinde solup gider
yaz güneşinde gönlü ferahlatan
ölümsüz aşkın timsali sümbülteberler

taşır gibi fâni varlıkların ahvalini elinde
karanlığa gömüldü yıldızlara hükmedenler
ışıklı asteria'nın gözyaşları eşliğinde
solmuş takımyıldızları da kayıp gittiler

sevgili romalılar içten ağdımı duyunuz
sahi ölüm daha mı acıdır yaşamdan
homeopatik tedavileri bırakınız
veya faydasız duaları
çünkü tövbeler kurtaramaz bu suçtan

karanlık mağaralarda gizli motifler
tasviridir bir zamanlar saçılan ışığın
yıldızlardan ilham aldığı kaderler
mithras'ın aşkıyla aydınlattığı roma'nın

güneş kaldı her şeyden geriye
nedametten başlangıç olmuyor
öldüler keder dolu yürekleriyle
gizleriyle keşke diye fısıldayanlar

GİDERAYAK/ SÜREYYA EREN

Sancı tuttu saatleri
Yeni bir gün doğacak
Ateş böcekleri yorgun
Söğüt dallarına saklanacak

Beşikte beleli bebek
Zorla kundağından
Kollarını çıkaracak
Makaralı oyuncağının sesinde
Dünyayı tanıyacak
Ben
Hayatın zülüflerinden
Tutmayı öğreteceğim ona

Ve
Bir çocuğun gülüşüne
Nehirler kurutacağım

Sancı tuttu saatleri
Yeni bir gün doğacak

Yarasalar ayaklarından
Nemli duvarlarına asılacak

Kağıt toplayıcı kadın
Daha şehrin ışıkları sönmeden
Sokakları dolaşacak

Ben
Hanımefendi hanımefendi
Diye sesleneceğim ona

Ellerinden öpeceğim
Duvar resimleri kadar
Güzel olduğunu anlatacağım

Tik tak tik tak
Sancı sıklaştı

Gün doğdu doğacak
Güneş dünyayı ısıtırken
Şiirler aşklar içimizi ısıtacak

Belki
Kızıl karlar yağacak
Belki
Dünya gül kokacak

Beyaz bilekli kızlar
Buğdaylar ekecek bereketli buğdaylar
Göreceğiz biz

Ve
Ben
Gitmek zamanımın zamanında
Dilinizi ısırın dilinizi ısırın
Diye bağıracağım giderayak
Giderayak

GÖĞSÜMDEKİ AYAZ/ ECE ERSOY

Göğsümün saçaklarında ayaz,
Göğümde ince is,
Sokak lambaları sarı bir sancı.
Durduğum yerden görüyorum:
Senin meyâl sokağından geçerken
Yedi iklim saydım,
Seksen bir şehir,
Yüzlerce ağıt.
Görmediler,
Ellerimden akan yıldızları,
Avuçlarımda topladığım gökyüzünü,
Benden öğrendiklerini unuttular belki.
Ben unutmadım :
Seslerin renkleri vardı,
Mavi bir haykırış,
Kırmızı bir sessizlik.
Şimdi soruyorum:
Bir şehrin çatısını kim taşır?
Kim boyar gökyüzünü kurşuni bir dirençle?
Hangi is, hangi duman, hangi nefes
Toprak mı;
İnsan mı büyütür köklerini
Bu gri günlerin içinde?
Hangi kelimeye susar dünya?
Hangi sokak lambası sönerse
Bilir sokak özgür olur?
Düşünüyorum:
Bir çocuk öksürse,
Hangi türkü bölünür yarısından?
Bir kadın dirense,
hangi yasak sessizliğe boğar adımlarını?
Ve biz,
Burada, her sabah
Kaç kere yeniden icat ederiz
Bir dünyanın küllerinden doğmasını?
Ama umut var hâlâ...
Unutmayacağım:
Seslerin renklerini,
İnsanların göğe bakan yüzlerini,
Tırpanın taşla kavgasını,
Çekicinin demire çarpışını

ŞAİRİN KANI/ ÇINAR

Ömer Edip Cansever'e...

Karanlığın karasına sürülemiyorsa
ak,
Beyazın şavkıyla
geceyi sen aydınlat.

Bir Kuzu aynaya baktığında İsa mıdır,
Yahut nicedir kara, gözlerinize
ak?
Boş luk tabengi yankılanan,
günahlarınızla yanan kemanlardan kopan bir feryat:
“Kırım
rım
rım...”

Her şey, aynalara bakmaktan geri durmaktan
(Oysa kimi zaman,
Bir küçük mum alevidir karanlığı boğan.)
Yiter yirmi bir kışında Rojin
Veyaaa süt kuzuları
daima kan/dan.

Her şey, olmasından herkesin kör, sağır ve dilsiz
Yaani buunca suç sahipsiz
Dünya mı kuş ölüsü mü belirsiz
(Yahut dünya bir Narin...)

Dünya, aynalarla dolu bir oda
(Göğün yansıması gibi suda)
Ama azıcık bakacak olursanız,
Başlayacaklardır o saat kanamaya.

Kanar gözyaşları mezbahaların
Masumların kanıdır üzerimize yağan;
Kanıdır şairin bu durmaksızın akan
Bu akan
Şair
Kan.

HÜZNÜN UYKUSU/ ERÇAĞ AKARCA

Masamın üstüne oturdum kendim olmadan kaç defa,
Kırdım avizeleri yalnızlığın sarnıcından önce,
Seslemledim bir topuğun zeminle olan müzakeresini,
Aynamın önünde oturdum kaç defa, ritüellerin terkinde,
Günahlarımdan ve günahsızlığımdan habersiz,
Kırıldım benliğimle titrerken arkamdan yetişemedi atsızlığın
koşusu,
Arkamdan yetişemedi buçurgatsız bir anın hoyrat coşkusu,
Çökerken akşam bir yalnızlığın sakinliğe doğru akan sesine,
Kendi içinde yanarken bir zıtlığın fevri korkusu,
İçimdeki kendiliksiz umutla eklemledim,
Yüreğimden dalga dalga yayılan hüznün uykusunu...

KERTE/ TAN DOĞAN

at mı kaldı at şiiri yazayım
dağın ardından bakıyor güneş
ay mahsûn yıldızlar mahçûp
sanki onlarda tüm suç
kök soluk gövde yamuk dal kırık
gül mü kaldı gül şiiri yazayım

bulut al bulut mor ah bulut siyah
mavi idi bir vakitler gök
heves vardı nefes vardı nefis vardı
ve yağmur ve rüzgâr ve kar
kuş mu kaldı kuş şiiri yazayım

yaprakta çiğ çiçekte renk renk de bir âhenk
ot mu kaldı ot şiiri yazayım

göz elâ gönül belâ dil imlâ
sevi idi bir vakitler yer
cilve vardı işve vardı naz vardı
bir duruş bir bakış bir yakış
al dudak bal yanak hoş ahlâk
aşk mı kaldı aşk şiiri yazayım

tecaül-ü arif mecaz-ı mürsel hüsn-ü talil
teşbih istiâre kinâye
bir letâfet bir zarâfet bir mârifet vardı
kalpte kin elde kan dilde kir
ekmekte küf suda pas havada zehir
şi'r mi şi'r mi şi'r mi kaldı

YARILMAK/ ÖMER YILDIZ

Çatladı derim, etim ve kemiğim,
Çekildim dünyamdan.
Şimdi ne yaşamak, ne balığa gitmek, ne patron, ne iş...
Köpürmüyorum artık hiçbir şeye, sertleşmiyorum da.

Bıraktım fitiği ve defalarca incinen bileklerimi,
Tıraşım uzamaz, saçlarımı taramak da lüzumsuz.
Sigaraya yeniden başlamış gibiyim; huzurlu.
Unutuyorum dünyamı.

Ne demokrasi, ne özgürlük, ne anarşi, ne varsa...
Zaten kazanıyor insanlar, kediler eziliyor otomobillerin altında.
Bilseydim yaşar mıydım hiç?
Bilseydim yok olacağını güler miydim, ağlar mıydım?

Çevik ayaklarımla geliyordu hayalim,
Gelmeden sallıyordu yeri ve üstünde ne varsa onları.
Sallanıyordu sevgilim, sallanıyordu sevgilimin o sert eti.
Patlasam, patlasam bayılacaktı yer ve sevgili, çiçekten.

Patlasam, yayılacaktı devrim çiçekleri içimden,
Tüm saraylar yıkılacaktı ve yasalar.
Liderler kömür ocaklarına sürülecekti.
Sürülecekti çünkü koşamaz onlar bir madencinin aşkıyla... Karaya.

Sonra kaçmak düştü sevgilimin kolundan...
Çevik bacaklarıyla gelmek üzereydi hayalim.
Koşarak kaçmak gerek doğuya ve çöllere doğru!
Çünkü yaşamak gerek dedi; çiçek açmak için.

Patlardı ayaklarım sevgilinin peşinde,
Patlardı belim yükler altında, belki her erkek gibi.
Kaç yıldız takıldı saçlarıma sevişirken... Ah, bir bilse!
Kaç kez girdim açtığım sonsuzluk kapısından.

Şimdi... Doğrusu mu; varıyorum erilecek makama.
Göğsüm attı nişanımı benden, her şeyimi toprak kandırarak, farkındayım.
Nasıl da oynakmış bedenim sevgili gibi; toprağa iş koyarmış.
Bileydim aldatır mıydım onu bir jilet, bir urgan ile?

Kaçtım şimdi.
Bay bay Baybay.

AL KARA BATAK AH BU AŞK/ BAYRAM KAÇUK

Avuntu gibi karalıyorum güncelerimi
Dimyata varınca, içimlik bir su nehri akınca
Mihrabından ulanan yutak bir şehir
Ellerimin yabancılaştığı kırlangıçlar dalında

Her zerrede kendine çıkmaz sokak bu içim
Anzavur kalesi gibi atılğan, ihtişamlı geçmişim
Viran olur şehri yutan bu aşkla
Viran olur üstüme bu aşk şehri
Ayrılık dağlarında bir ova çiçeği, yaban nergisi

Ele güne ne diye çırpınır kadın ve erkek
Varıp giden tekne kim bilir, nereye varsa
Rimbat mıdır kahramanı kendi ülkesine çeken
Ele güne ne diye aldanır ah kadın ve erkek
Nilgünler gibi içim hep Marmara olsa

Hayali güzel olan her şey bir gün ölür
Ayakta durduğun yer çekilirmiş ayağından
Yel boyu açıp kururmuş nergis ve Orlandolar
Ayağını bastığın yer çekilirmiş ayağından
Tümceler aşkla, kanla boyandığı hüzünden

Rüzgar okşar mı gözlerimi, saç tellerimi
Ümit edip ümitsiz bir şehirmiş inşa ettiğim
Yaban ellerinde yabancıdır o kadın ve erkek
Al kara bataklık gibi yapıştı kanıma, ah bu aşk

KARA ELMAS DİYARINDAN* KEMAL ULUSER ÜZERİNE / ADNAN ALTUNDAĞ

Klasik edebiyatımızın bünyesinde pek çok şair yetişmiş ve genel itibariyle gerek yaşadıkları dönemlerde gerekse daha sonraki dönemlerde bazı isimler herkes kadar şanslı olmamıştır. Edebi geçmişimize baktığımızda birçok başarıya imza atmış yazarlarımız mevcut. Günümüzde maalesef bilinmemektedirler. Hem yaşadıkları dönemde hem de ölümlerinden sonra da tanınmayan yazarlarımız var. Güven Turan; Edebiyatımızda kim varsa hepsinin değerinin yeterince bilinmediğinden bahseder.

1930'lu ve 40'lı yıllarında, Zonguldak kentinde birer yıldız gibi parlayan ve ilerde onurla anılacak olan, şair ve yazar üç can arkadaş ortaya çıktı: "Rüştü Onur", "Muzaffer Tayyip Uslu" ve "Kemâl Uluser." Çok erken yaşlarda yitirdiğimiz bu üç genç, sanki bunu biliyormuşçasına, kısa süren yaşamlarında bütün üretkenlikleriyle birbirinden güzel eserler vererek ayrıldılar bu dünyadan. Rüştü ve Muzaffer için çok şeyler yazıldı bugüne kadar; ama Kemâl sanki biraz geri plânda bırakılmış gibiydi. Hayatı ve sanatı üzerine yazılıp çizilenler sayıca "beklenen" ölçüde değildir. Öyle ki eserleri dahi bütüncül bir şekilde derlenmemiştir. Belki de dostları gibi şiirden çok nesre yönelmesinden kaynaklanmıştır. [1]Hatta edebiyat kitaplarında ismi geçmeyen ve hayatı hakkında bilgilere ulaşamayan şairlerden biri de Kemal Uluser'dir. Kemal Uluser ile ilgili bilgilere 1940'lı ve 50'li yılların ünlü yazarı ve edebiyat eleştirmeni Nurullah Ataç'ın yazısında görüyoruz. Ataç; **"Kemâl Uluser, benim yıllardan sonra belki de durup kalmak üzere vardığım yerden başlamıştı. Ona, beni hemen aşacak, benim elimden gelmeyecek bir genç diye bakıyordum."** O yılların yazarlarının Nurullah Ataç'ın eleştirilerinden çekindikleri bir dönemde, Ataç'ın, Kemâl'i bu derece övmesi, hatta "Ona, beni hemen aşacak bir genç olarak bakıyordum" demesi, Kemâl'in nasıl bir kalem ustası olduğunu, edebiyatımızda önemli bir yere nasıl sâhip olduğunu belirtmek için fazlasıyla yeterlidir sanıyorum.[2]

Yılmaz Erdoğan'ın yazıp yönettiği 2013 yapımı "Kelebeğin Rüyası" filmi Zonguldak'ta kelebek ömürlü iki genç şair: Rüştü Onur ve Muzaffer Tayyip Uslu'nun hayat hikâyelerini anlatılmaktadır.

[1]Kara Elmas Diyarından Kemal Uluser, Muzaffer Tayyip Uslu, Rüştü Onur, Haz. Bilgin GÜNGÖR Kırmızı Kedi Yayınları- 2021

[1] Bir Zamanlar Zonguldak,Doğu Karaoğuz,Çaycuma Belediye-2017

[1] Kara Elmas Diyarından Kemal Uluser, Muzaffer Tayyip Uslu, Rüştü Onur, Haz. Bilgin GÜNGÖR Kırmızı Kedi Yayınları- 2021

Gariptir ki Yılmaz Erdoğan filmde Kemal'den bahsetmez. Hatta filmde ismi bile geçmez. Günümüzde ise Kemal'in adını sadece Bilgin Güngör'ün hazırlamış olduğu "Kara Elmas Diyarından" adlı kitapta görüyoruz. "Kara elmas"ın, poyrazın ve kurşuni havanın kenti Zonguldak'ta yetişen; çok sevdikleri ancak sıkıntıdan, yoksulluktan, acıdan, hastalıktan başka hiçbir karşılık görmedikleri hayattan 20'li yaşlarda ayrılan; ortak kaderi yaşayan üç sıkı dost edebiyatçı: Rüştü Onur, Muzaffer Tayyip Uslu ve Kemal Uluser.[3] Ayrıca şair Cahit Sıtkı Tarancı'da Kemal Uluser'i unutmuyup ve onun için şiir yazmıştır.

Kemal Uluser, 1914-1915 yıllarında Amasra'da dünyaya gelir. Babası Zonguldaklı Mustafa Efendi, annesi Amasralı Fatma Sabriye Hanım'dır. İlkokulu Amasra'da bitiren Kemal Uluser yoksulluk nedeni ile sonraki öğrenimine bir süre devam edemez. Daha sonra Mustafa Kemal Atatürk'e yazdığı bir mektupla okumak istediğini söyler. Bu mektubun olumlu dönüşü ile sonrasında Kemal Uluser Kastamonu Lisesi'ne yatılı öğrenci olarak kabul edilir. 1935-1938 yılları arasında bu lisede okur. Lise arkadaşları arasında Rüştü Onur, Sabahattin Batur ve Prof. Dr. Hüseyin Batuhan gibi isimler vardır. Lise edebiyat öğretmeninin adı ise ünlü yazar Abdülbaki Gölpınarlı'dır. Lise yıllarında Kastamonu Lisesi Dergisi ve Gündüz Dergilerinde Kemal Engin adı ile şiirler yazar. Harf devrimi sonrası kendi hazırladığı son derece ilginç bir alfabe kitapçığı hazırlamıştır. Adı ise "Sevimli Güzel Alfabe" Alfabenin son sayfalarındaki çocuk şiirleri de kendisine aittir. [1] Liseden mezun olduktan sonra öğrenimine yine ara verir. Bu sürede Zonguldak Kömür İşletmelerinde çalışır. Rüştü Onur'da o yıllarda orada çalışmaktadır. Daha sonra 1940 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümüne girer. Buradaki öğrencilik yılları da yine yoksulluk ve hastalıklar ile geçer.

Uluser için Doğu Dergisi'nde yayınlanan imzasız bir yazıda şunlar yazılıdır:

"Amasra'da yoksul bir ailenin çocuğudur. Anasını ve babasını küçük yaşta kaybetmiş, büyük anası melek kanatları üstüne germiş, bütün varlığını ona vermiştir. Kemal Uluser talihsiz bir babanın talihsiz bir oğluydu. Kemâl Uluser, 3 Kasım 1944 günü yaşamdan ayrıldı. Cenazesi, Zeytinburnu'ndaki Merkez Efendi Mezarlığı'nda toprağa verildi."

Sanki Zonguldak semalarında bir gün kuvvetli bir rüzgâr esmiş ve o rüzgâr bu üç genci getirmişti bu şehre. Onlar, kısa sürecek yaşamlarını sanki bilircesine, tüm üretkenlikleriyle güzel eserler verdiler ve sanki bir daha esen o kuvvetli rüzgârla uçup gittiler bu dünyadan...

Dediler bu bahçelerde/Yaşamak bir gülümseyiş,/Bir buğu gibi seyrediş/Güneşin doğduğu yerde/Burada açılan çiçekler/İlk bir sabahtan nemdir./Gölgelerde ürpermedir/Uçan altın kelebekler ... (Bu Bahçelerde, Kemal Engin adıyla; Gündüz, Sayı: 23, Şubat 1938)

[1]Osman Nuri Aydın - Toplumsal Tarih Dergisi 70. Sayı 1999

İKİ DAMLA/ İLHAN KEMAL

Nahiflik alazlı gömlek! Kül oldu kim giydiyse
Evet ya, önce kül olmalı kim ki güle açılmaya özenirse
Rüzgâr! Senin de kalbin yumuşar, gel, bir dene
Bir kere de yağmur gel susuz bahçeye, yağ, esme

Rüzgâr! İyi anlaşıyor olmalı ellerin zamanın elleriyle
Birleşivermişler çünkü nobranlık bahsinde
Eskiden olsa gülümser geçerdim sergen gerçeklere
Nasılsa geçer derdim atıyla şuradan bir şifacı
Tekmeliyor şimdilerde beni ümit etmenin atları

İçime çuvaldız batırıyor gizli bir el, kanırtıyor iyice
Annem derdi ki; insan yaş aldıkça eteğine taş alır
Bundan ağırmış avucumdaki gözyaşı, anladım kanka
İki damla değil de, kuşanmışım bir okyanus çalkaışı.

KÜLL/ CENGİZ YILMAZ

yeryüzünün hañçeresinden izliyorum
fecrin muğlak yüzünü gövdemde
el açmış her seher, bir dua gibi
yıkıyor dilimin kırık eklemine

annem bakırdan bakraçlar kucaklıyor
elleri mavi
kamulaşan alın yazısı adına
yasak kelimeler getirmeli
babam yabancı rüzgârlar soluyor
aceleci ve mağlup
kâdim varlıkta sükût
en derin yara şimdi

kehf, devinen şuurda mutlak ayna
günün adamı, devrin adamı, Ben'in adamı
uyan üstüme, dağıt kargılarımı
bir güz aşısı gibi damıt
Tek'in ardındaki tüm izafi terimleri
karıncalar saltanat sürsün
karpuz çiçeklerinin tohumunda
o vakit ölmek kutlu bir düğündür
Hızır saati, gecenin ihramında

BAŞKA RENKLER ARASINDA/ GONCA DOLU

Beni uzağa görüren zaman anıları geride bırakmıyor
gölgeler günü yendiğinde
düşlerime geliyor
tazelenen hüznle

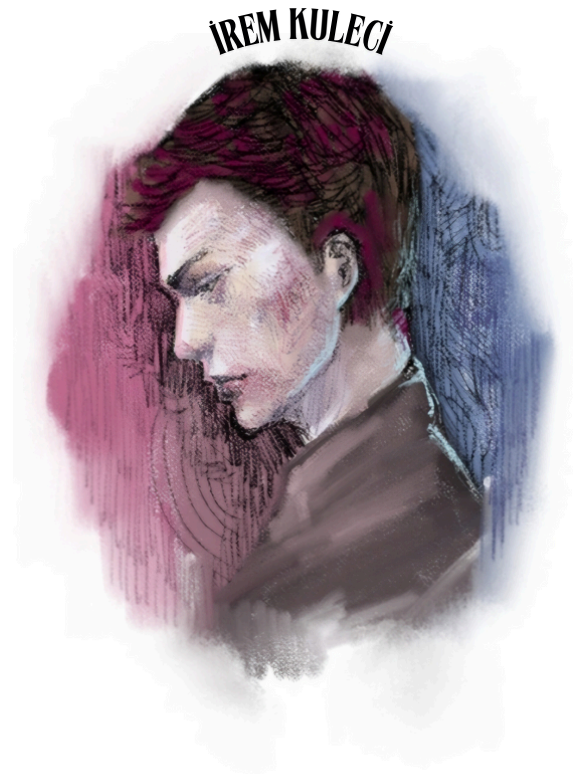
bakmaktan korktuğum arka sokaklarda
gecenin boşluğu bağılıyor
duymadın mı
gülüşü gözünde donan kadınların
konuşacak çok şeyi var
içi ve insanı dağınık evleri
yetmiyor hâyâller ısıtmaya

uyandırıyor suskunluğumu
dertlerin belirtileri

itiyorum dokunmaktan çekindiğim iç şehrimin kapısını
sürükleniyorum
sefaletin yürüdüğü hayatın köşelerine

çaresizlikten vuran böyle zamanda
iç ışığımdan doğan
başka renkte harflerle
renklendi
hayatı es geçen sokaklar

kül rengi şimdi
yaşamdan geçip giden devrin resimleri

KAN/ İBRAHİM TİĞ

savaşma seviş dedi filozof
rusya ukrayna arası malum aşk
en eski ve seksi oyuncağı pederin

mesela koç taşağı dana taşağı
rakının has adamı zelenski
mazgallar rutin ve putin, ah
takım taklavat el bombası
patlamaya hazır darbe kamufle

yaşamak insana ağır, cellat
kıldır kış tanrının hediyesi netanya hu!
arap seremonisi yalak ayini
sivil havale afrodit'e koca taş-
ak içinde kendini boğdur

bilge filozof:
-ben italyanca bilmem dedi
havar yu-nevar yu! tank ve taş-
ak düşüyor tarihler nafile!
katili bilmek ölüye ne katar

şehzadebaşı ilahi deruhte
halep'te cuma sevinci şarki
trump'u yalamanın ilmi yok bilirsin

MECBUR TOPRAKLAR/ SEVDA ALTINKAYA

biz seninle bir karanlığın fotoğrafını yakalamaya çalışırdık
gölgelerimizi ve maskelerimizi giydiğimiz her gece
maskelerimizi indirip gölgelerimizle savaşırdık

öyle çok veda ederdik ki fark etmeden
öyle yorgunduk ki çok önceden
terk edilmiş her köşe başında aynı unutulmuşluğu hatırlardık
bir daha hiç göremeyeceğimiz çiçekle vedalaşır
gibi bakardık birbirimize
gibi bakardık birbirimize

toprağını kaybetmiş tohumlardık, korkardık
kalbimiz çatlardı derimizde gezinirken
toprağımızı saçlarımızdan toplar
nefesimizi ruhumuzda koklardık

karada soluklanmak isteyen balıklar gibi
böyle soluklanmak isterdik birbirimizde

karakalemle bir ev resmi çizerdik kâğıda
içine yerleşirdik dünyanın ve kayboluşumuzu izlerdik
kendimizi kaybetmek istemezdik oysa
yollarımızı ayırır, kalelerimizi yıkardık
yeni kokular sürünür, yeni elbiselere bürünürdük
evi kâğıttan siler, izlerinin yerine renkler getirirdik
bu her bakımdan devrimdi ve her şey kâğıt üstündeydi
resmi parçalar, renkleri üstümüze giyerdik
birbirimize karıştır, derimizden öteye giderdik

kalbimiz çatlardı topraklarımız karışırken
her çatlağın çukurunda sularımızı öperdik

CENAZE MARŞI YAHUT ÖLÜMÜN GETİRDİĞİ ŞEYLER/ HAKAN PEKDEMİR

üzüntü sonrası buz kesen ortamın gerginliğini biriktiren beyin
acı duymadan yönetirse bedeni: -pek şükür
sigaradan çıkan duman paslanmış bir çivi çakar kalbinin orta yerine
kurşun yiyen ayı gibi böğürten duygularını silsin istersin
çok beklersin. geçmiş günlerde sitem ettiğin ineği
kalmamalı bir ölü akşama fakat kalabilir geride bir tabaka
içinden çıkar mı kederli bir cıgara, derinden bir sessizlik
yahut bir kalecinin ilk öğreneceği şey
hüzündür gece yarısından itibaren sigaraya gelen zam
ağlarla buluşan herhangi bir şey
ölümdür derin sessizliğin altında yatan

üç beş gün acı çektikten sonra alışılan yokluk
tüm bu olanlara el-fatiha. meraklı gözler üstünde son yolculukta
acı her toprak atışında yakınlaşıp solacak
aldığı kadar verecek matemli bir veda
biraz sevgi biraz görev
çokça nefret ve pişmanlık
bunların tam ortasında büyük bitkinlik
yürek dağılayan böğürmelerin getirdiği hiçlik
cevabı bilindiği halde sorulan soruların getirdiği boşluk
geri getirmeyecektir zamansız olan her şeyi
değişmeyecek olan geçmişin etkisi
uykusuz gecelerin getirdiği asabilik
usulünce olsun diyedir son yolculuk

uzun yolculuk artık bitsin diye
hep bir ağızdan verilen helallik: -helal olsun...
doysun bu cemaat burada imana/ doymayanlara bir parça helva daha

yerini kabullenmiş eşyanın hatırlattığı geçmiş
ters yönde ilerleyen sürücünün aceleciliği sonrası yaşanan kaza
hatırlatacaktır kapanmayan bir yaranın yasını

BELKİ/ KAPLAN

belki, bir gün inanırsak yüreğimize sarılır uyuruz
saçlarında bir tel beyazlamayı unuttur tutunca elimi

arayışlar başlar o güzel şenlikli akşamlar adına
arnavut kaldırımli yollarda düşeriz sarhoşluğa

ya da

ateşler yürür dağlarım, kulaklarımda kanayan bir ses
yağmura, fırtınaya karışır, eksilir söz, kapılırim akıntıya

belki, bir gün tükenirsek yalnızlığımıza sarılır uyuruz
saçlarında bir tel beyazlar aklımın içinde hep o kalır

ve

duymadım, deme!
bir bankta oturup pencereye şiir okuduydum
görmedim, deme!
aynı bankta kalıp bir meyhanedekendimi uyuttuydum

DÜŞÜŞ/ MURAT HALICI

Bir kaç sorunun cevabı daha çarmıha gerildiğinden bu yana sesin göğsüme bastırıyor
Bir döngüde çırpılan iyi niyetlerim hükümsüzdür
Sessizliğin aklıma dokunan parmak uçları ve kelime kelime intihar eden aklım da iktidarsız
ayrıca

Ne kadar çok sokak lambası var görmek görülmek büyük suçken
Ne kadar çok haddini bilmez ayna
Yoldan çıkar beni çabuk Mika
Yolların niyeti bozuk

Hüzün kamuflelidir hep ve tam teçhizat
Sırnaşık ve kibirli ve profesyonel
Kendime daha dün şurada beklememi söylemişim
Şurada da belamı arayabilirim ve kendimi emebilirim zamanın sarkmış memelerinden
Üzerimize şehri giydirdik ve gökyüzüne bir rüya Mika
Rüyamıza bir aptallık ve aptallığımıza yalanları
Yalanlarımıza sevindik
Onlarla güttük kendimizi
Çiseleyebildik ancak köklerimize

Üç beş kelime kilitledim yüreğime
Beni sürmüş sarmış vurmuş
Sakin acımasız
Bir intiharın görgü tanıkları
Kendime uzakken hayata kulaçlarım
Saklanışlarım
Sendeledim ve üzerime düştüm Mika
Kelimeler üşüştü sonra

MÜLKİYET İSPATI/ FERHAT NİTİN

Uyandım kelebek örtülerinin kızılığında.
Yüzünün yansımada kırık ayna loşluğu
bir yere yetişmenin telaşında.
Beyaz gömlek siyah kravatlı çelişkiler merdiveninde takunya sesleri
sıcaktan ve ışıktan daha uyanık.

Düzen
boş vaktin ilintileri
ve düşünce sayfalarında karalanmış beyaz bir kağıtta hayat sorusu.
Güç bela
idrak sınavlarında süre sorunuyla baş başayım.

Her yere yetişmenin telaşında
başboş bir yaşamda heves
onaylanmanın gerekçesi bir fincan kahvede fazlasıyla.
Gürültü ve ışıkların vakti dolmuş,
sessiz ve unutkan uslu bir çocuk diplomasında.
Perşembe gecesinin örtülü çağrısında donuk mezar ziyaretleri,
yarım bırakılmış kitaplar,
rüyadan uyandırıyor ardından motor hırıltısı
bir yerlerde hapsolmanın telaşında.

Odan bir sığınak ve çatlak izlerinde ezberlediğin fotoğraflar.
Zaman çarpık ve saatsiz.
Bekleyecek bir şeyler kalmamış
arzu isyan yaşantı ve karmaşa
vazgeçilmiş bir hayatta yorgun
bir hayata yetişmenin telaşında
Aylaklığın sanatını ezberleyen yüzün.
Borç harç ve kirli bir mendil izi çarpıyor kentin dalga kararsız meydanlarına.
itinayla kısık gözler ve geri adım
sadece sesler ve kurallar
Sorguya tutulmuşluğun telaşında.

MECZUP/ HÜSNÜ DURAN

I.Akşam

Akşamın iççiliğidir haneye
Katı kurallı mesnet
Arafta yaralı rehine
Söküldü sofradan amade
Kara güller su niyetine

Sokak lambaları üfledi yaraları
Soramadı da içinde birikmiş çibanları

II.Yara

Sarıldı yaraya meczup
Sormalı içinde hayatı
Ortada kalanı yoksun
Kumral sahilde soranı
Kumlara doluştu gözleri

Gece değildir gezen sancıyla
Dalga değildir seslenen acıyla

III.Bereket

Dostun doruğunda ikram
Söz gelimi eşref saati
Hem içi gülen gözler
Başı donuk çıkarken afiyet
Seyirde yalnızlık letafet
Dost birikti sofraya hevesli
Serildi lokmalar uzunca yol gibi

IV.Meczup

Kaybolan zamanın içinde
Aşıkardır bekleyişler
Hele bir de görünenler
Gülüşleri baştan çıkarır
Yarımlar yokmuş gibi
Şatafat olur bazen bu ne kuzgun macera
Elem dolu her yeri ulaşmak ayrı bir ceza

MASAL DEĞİL MASADAKİ YARIM/ FAHRİ KAPLAN

az limana uğradım
çok yerden geçtim

ne tereddüdüm kaldı tuzlu sular da
ne de çekindiğim bir adım
hepsini beyaz bir kayboluşa
siyah bir parlayışa adadım

bu yüzdendir hâlâ okunmuyor adım
bu yüzdendir dokunmuyor rüzgâr ve ateş
ah öyle saatleri nasıl da sayıkladım
hani ellerinde bir inziva sıcaklığı
yüzünde ışıklı ve gölgeli mat akisler
saymadım sayamazdım bu ânın tutkusunu
hayır öyle değil başka türlü olamazdım
hayır ben seni bir masala kahraman yaptım

silindim ay ışığında
belki bir yıldızdım ya da taş gibi orada
ve gölgelendim de göründüm
ayan beyan kararırken mavi bir duyguda

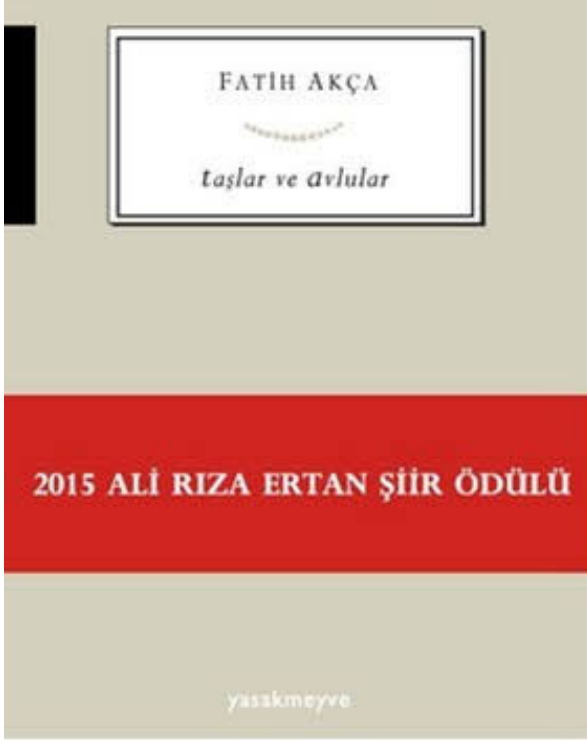
oydu, kime vardım, taşa çaldım
ne ar kaldı içimde ne fırtına
ben bir masaldım sorma ki nasıldım
hasretin ortasında ıssız bir ada
kendimle ve kendime rağmen
öyle deyince bitmiyor işte cümle

akşamdan geceye uzanan düşte
kendimi bir bekleyişle sınadım
masadaki bardakta yarım kaldım

DÜNYA/ ESRANUR ÜNLÜ KAYA

Gün gelir zaman sığınak olur
Zamansızlık özleminde.
Taşlar vardır baş yaran.
Kuşlar vardır taşlar atan.
Kaçışlar vardır 360 derecede son bulan.
Mazi pişmanlık vesikasıysa
Atiye bakmak âcizane.
Geçmek bir köprüden geçer gibi üstünden hayatın.
Tutuşmadan, yanmadan, tütmeden.
Gülümseyişlerde gizli nefretler vardır,
Ağlamalar bir hayvancağızdan mülhem.
Kararırsa dünya karadan kararır.
Kara cehennem rengi lakin içinde ne beyazlar vardır.
Bir uçtan bir uca degirmen taşı bu devr-i âlem,
Nice insanlar öğütülür de atılır,
Niceleri öğütülür de arınır.
Seyyah görür halimi.
Derviş bilir fikrimi.
Kurumuş dudaklarla duaya kalkan ellerdir bu büyük evin direkleri.
Kavrulmuş tenlerdir yeryüzünün yeşillikleri.
Hercümerç olmuş ruhlar ile dolaşan bedenlerdir sahipleri.
Ne arar ne bulur bilinmez.

FATİH AKÇA'NIN TAŞLAR VE AVLULAR ADLI ŞİİR KİTABI ÜZERİNE BİR İNCELEME / YENER ÇETİN

(Fatih Akça, Komşu Yayınları, 1. Basım)

Bence hem geçmişte hem de gelecekte hafızası olan bir kitap. Az daha bitirmeseydim onu, şiir diye beni de okutabilirdi size, öyle hissettim bir an. Şair bu kitabıyla okuyucusunu şiire dönüştürmeyi deniyor sanki biraz da. Bu, umut vadeden bir serüven. Bir yansıma, olasılık bazen ama çoğu zaman tansık. Parıltı gibi emin adamlarıyla yürüyüp geliyor aramıza. Uslu bir sözcük gibi bize sadık kaldığı da olmuyor değil. Olsun, zaten bu güzelliğe aykırı değil; güzelliğe öğrenci bir durum.

Bence, bir yanıyla da kendini iktidar bilen bir kitap, çok susamış bir çocuğun işlek bir çeşmeye koşuvermesi de denilebilir bir bakıma. Kendini ıssızlaştırmayı da biliyor arada ama çok yapmıyor bunu hemen geri çağırıyor ormanını, sularını ve insanlarını. Yaşamı bir oyuk gibi işliyor. Geceyi bulana dek yapmaya devam ediyor bunu. Bu, iyiliğin kötülüğe cürreti olarak yer etsin istiyor derinlerimizde belki de.

Gidiyorsunuz onda bilmediğiniz bir taşın gövdesine. Bildiğiniz bir düşün seyreğine gidiyorsunuz. Ormanın içinde ilerleyen gün ışığına denk geliyorsunuz mesela. Bir de bakmışsınız bir annenin yorgun gölgesini anımsatıyor size. Bir imge yoğunluğu/bolluğu bulunuyor şiirinde ama boğmuyor okurunu. Dimdik ayakta tutuyor ilgisini.

"Yordu taşı kucağındaki sessizlik."

"sızım büyüdü kent oldu
yakamdan düştü."

Akça; taşları, yapıları ve en önemlisi bunlardan kopup gelen yalnızlığı önemsiyor olmalı. Nesnelere konuşurmayı seviyor. Kendine onlardan ev ödevleri veriyor ama bazen de verdiği bu ev ödevlerine sadık kalmıyor, kalamıyor belki de. Çünkü kendi alışkanlığının şiirini yazıyor Akça.

Tembelliğine de değindiği oluyor doğanın. Arada sırada işine karışıyor. Eleştiriyor onu. Yalpalıyor. Şiirinin sonsuzluğunu arıyor onda. Bir gök gibi selamlıyor ormanını. Kuşlarını giyindiriyor, sonunda bir 23 Nisan sabahları çıkageliyor söylediklerinin bahçesine. Bu bir şenlik olmalı. Sonsuzluk. Bilemiyorum.

Kendi çapını bilen bir şiir yazıyor Akça. Tematik bir kitap elbette ama buna tam anlamıyla sadık kaldığı söylenemez. Bunu yer yer hissettiriyor bize sadece. Bana kalırsa, sürdaim düşünce dünyamızı imgeleyen bir şiirden yana kendisi. Şiirimize cesaret veriyor bir yönüyle. İnsanı bilinen duygulara bilinmeyen yollarla ulaştırıyor öylece. Ne âlâ. Bilmemizi istiyor galiba biraz da. Onun için. Neyi? İşte orası biraz muamma. Sezinletiyor desek daha yerinde galiba şiirini.

Huzuru sürgün bir huzur, kalbi sürgün bir hüzün, dağılgan yanları çok yok ama bizi dağıtmayı iyi biliyor ara ara. Kendimizi de sınıyoruz "Taşlar ve Avlularda." Bize kendimizi öğrettiği oluyor yani, bunları yaparken yorgun düştüğünü hissediyoruz kimi dizelerinde. Yer yer emekten yana olduğu görülüyor ama şiirini sanat için örenlerden kendisi. Bence kendini aramayı sürdürüyor hâlâ. Zaten şunu da söylemeden edemiyor kitabında. Bunu biraz da şiiri için söylemiş olmalı. Ben öyle anlamak istiyorum ya da;

"yok öyle bir taş!
bunun için kazıyorum kendimi"

BAK ŞİMDİ/ PAKİZE GÜVENÇ

San francisco meydanında dost olamadığım güvercin...
Tüm borderline kişilik bozukluğu olanların kalp tıkrıtları yeryüzüne yayıldı.
Yeryüzü podyumları her an kendini tipolojilerle yeniler.
Ve Gülşen ekler "Al tanrım aklımı ki zaten bende değil, al tanrım kalbimi bu aşk hakkım değil. "
Frigyalı sevgilim, Frigya'nın batı ucunda topukları zarafetle tıkırdayan kadın benim.
İzmir Manisa arasında spil dağı ve yamanlar çevresinde aşk biraz gülümser.
Dağ ile aynı adı taşıyanlarda vardır ki
Dağhyim nihayet der.
Spilyulus kenti sonsuza dek zarifoğlundu baba yarasıdır.
Buz dağının görünmeyen tarafında dione'nin kızlığı aşka bozulur.
Bir sana birde köprücük kemiklerine bakanlar var ki pont du gard der ve aşkı geçer.

İKAME ETKİSİ/ HASAN ULAŞ

bir evimiz yok artık
devlet babanın bahçesinde evcilik oynuyoruz şimdi
duvarları göz kapaklarımızdan ince naylon köşklerin
göz yumanı kimse görmez
herkes mağdur, mahrum ve mahrem
kimsesi kalmayan sırtını nereye yaslasın
dört duvar neymiş yaslanınca yıkıldığımda anladım
büyük ellerde avuç dolusu tövbe
küçük eller yumruk olmuş dua, sızıyor toprağa
tanrı çaresizce;
bunda. diyor... Biliyor.
ama n'olur anlayın bir yedieminim ben
allah değil
geri veremem size kaybettiklerinizi.

ÇİÇEK KOKUSU/ FAHRİ ALPYÜRÜR

gerilmiş bir yay gibi dolaşıyorum şehirde
göğsümde toplanmış bir cesaretle geziyorum
artık ilgimi çekmiyor kaçırılmış bir tren
buzlanmış kaldırımlar veya son dakika haberleri
sadece köprüden seninle el ele geçmeyi istiyorum
ve defterlerimi yırtıp atmayı günün sonunda
şahıs zamirlerinin biraz karıştığı
dil bilgisi defterimi en çok da
ben sen o sensiz ben sen siz ve ben
sen ben o bensiz sen ben siz ve sen
hiç biz olmadan

kendimize özgü bir oyun oynuyoruz seninle
ama kendimiz olmakta zorlanıyoruz oyunun içinde
sevmiyoruz havadan sudan konuşmayı
çünkü havalar soğuk geliyor artık sular zehirli
birlikte gittiğimiz şehirlerde
bir ev sıcaklığı arıyoruz belki
fakat ev istediğinde gidebildiğin yer değil
adımlarının istemsizce hızlandığı yerdir ona dönerken
bu yüzden hep kendilerine doğru eğilir çiçekler solarken

mahcubum sana karşı pek bilmesen de
sana söylemediğim doğruların olduğu kadar
söylediğim yalanların da ağırlığını taşıyorum üzerimde
izlediğim her filmde seninle dolsun istiyorum omzum
çünkü biliyorum
sadece senin başına uygun omzumdaki çukur
anımsıyorum bazen
güzeldi
sabaha karşı daldığımız yorgunluk uykusu
ve bahçedeki jakarandanın dalında
yankılı ötüşüne uyandığımız o mavi baştankara
gündoğumunda odayı saran çiçek kokusu
ve balkondaki kahvaltı masasında
küçük radyondan dinlediğimiz o eski şarkı
mutlu günlerden hatıra
senden sonrakiler
hep senin parfümünü kullandılar ama
hiçbiri senin gibi inanmadı söylediğim yalanlara

DÖNGÜ/ DİLEK BAYRAM

Gözlerimi kapayınca görünmez olmuyorum. Güneş ışıkları.
Saksıda büyümedi işte gündöndü. Çekirdeksiz.
Kahve şekerli mi içilir hiç? Lokumlu.
Acıların karıştırıldığı ıssız kuyu. İmla işaretsiz.
Boşuna ovuşturulan eski lamba. Cini firarda.
Gizini yitirmiş masal çocukları. Kayıp.
Atılan paralardan bihaber. Kuyunun sahipleri.
Duaları saf acıdan ve saf acıtan. Elleri küskün.
Konuşunca susmuyor çatıdaki kedi. Bulutsuz.
Herkesin aradığı içindeki boşluk. Kuyuda.

CESET KUŞLARI/

MURAT ARSU

kirpikleri ıslanmış bu çocuğun
görmezler mi? koyunların yoluna attığı otları.
hani bir bıçağı ayla sevgili zanneden
sürülmenin koluna girmeden
hiç uyanmadan altı sabahı

gidemedin mi? çıraların yoluna
o çocuk için vurmaya kalbini dilencilerin
sokak köpeklerinin gözlerini çıkarmaya hudutta
bir piramit suçu işlemeye
başı dolu ve yatağına işemiş çırak çocuğu

o yığılmış onlarca çorap arasında büyüdü
kirpikleri ıslanır onun
beş altı çiçeğini bırakıp yazmaya giden şairin yalancısı

dönmüş, ufalanmış, gece patlamış acısını
anlatırken savurduğu ellerine
bir ileri bir geri
Federico okumuş ona
tekrar bir ileri bir geri

yan olmuş, bantlamış uzun yüzünü ocakta
ah ne saçma böylesine rüya
ölüyor çocuk altı sabahında
üstelik cinayet masası çözemezken olayı
yere indirilmiş aşklar arasında

ceset yalamak istiyor, ceset kuşları
ceset kirpi istiyor avuçlara
ceset keder veriyor ihtiyar şafağa
arzusu ıslanmış çocukla

alt tarafı sabah altı
babasız bir saattir altı
kapanık kışın gölünde kurbağa hastalığı
kederi Karadeniz yoksulu
saat Tanrısız altı
saat aşksız altı

POST ŞİİR N.2/ UMUT YALIM

işbu görsel göstermiştir ki, günümüz türk şiirinin ilk 4 ayında kullanılan türk şâir oranları belli bir düzensiz düzenlilik içresinde yazınımızda seyir etmişlerdir. ve yine işbu görselde gösterildiği gibi, türk şiir yaşamı bir kaç yazın kişinin denetiminde ilerlemiş ve bu kişilerin egemenliği altında devinmiştir. işbu şairlerden bazıları ve bazı dizeleri aşağıdaki gibidir:

şekil dildel: kaldırım kaldırımları/rahat yürüsün âşıkla
ar!

yeliz burunak: regl kan değil, canândır bize.

aral börkten: aşk bir buluntudan başka nedir ki zate
n?

ilmî hâvûz: sen eflâ bir lâleydin/niye gülle yarıştın ki

nil cankatsın: tekinsiz bir evdir anadolu.

amdullah erk: azınlıklar çok çekti bu ülkede/özellikle de bayan klitoris.

erdem solak: uykusuz yurdum devrimcisi/devrim horluyor çünkü

YAPILACAKLAR LİSTESİ/ SELMAN ÇELİK

Geldiğim de her sey yalınca elimdeydi
Sen yolcuya benziyorsun gitmeyi özleyen
Öyle mi cidden?
Hâlbuki mesut etmeye yaratılmıştı ibibik kuşunun sesi

Gökkuşığı mıydı yoksa o hemen bitiveren
Bir bahar sabahı gibi en az yılda kaç kez hazırlanır bu melodram
Bir de askın kutsallığı yazılmıştı.
Ondan da olabilir.

Ben hep sarı otlar arasında
Dünyanın amansız kederine savrulan
Telaşlı bir yağmur oluyordun belki
Hatıram sukût-u hayal

Recetede günde üç kez yazılı
Dermansız değil bunca harbin yenilgisi
Fiyortlar ve sarılmalar mesela
Yapılacak listesinin başına konulmalı

Yağmuru ve toy özlemleri tartışamam
Çünkü onlar herkesin cebindedir
Ardından süregelen mutlulukları kumbaraya atıp,
Çünkü lazım olurdu sen atımlı yoksunluklara

Şiir
alayı

iki.